

— Изпрати ни господарят, — заекна тихо и учтиво по-снажният от хората на владетеля. — Като разбра че те няма, той ни изпрати да те търсиме... Ето, носим ти една дреха... да не простинеш...

— Идете си! — извика гневно Орфей. — Не ми е студено!... Не ми трябва вашата дреха.

— Ние ще вървим настрана и с нищо няма да ти пречим, — отвърна безочливо снажният мъж.

Орфей разбра, че няма да се отърве от тези съгледвачи и се върна. Надеждата, че скоро ще види родното си селище, скъпата планина, Орлов камък, Дика и всичко което беше мило на сърцето му, се превърна в още по-парлива мъка. Дълбоко и тежко отчаяние го повали. „Тук ще свърша! Тук ще умра!“ пъшкеше той по цял ден и по цяла нощ, грохнал за сън, без апетит, безучастен към всичко което ставаше около него. Прислужниците, които много го обичаха, се споглеждаха тъжно. Те го жалеха от сърце, искаха да му помогнат, но нямаше как. Още веднъж се помъчи да се измъкне той, но този път стражата и съгледвачите бяха увеличени и на щрек, този път той едва успя да се отдалечи само на стотина крачки, и един от пазачите го настигна и го попита накъде е тръгнал.

— На разходка, — отговори троснато Орфей.

— Аз ще те придружа, — усмихна се хитро пазачът.

— Не ми трябваш! — изсъска Орфей, свърна в една странична уличка и се прибра пак в двореца си. Нямаше смисъл да се дърпа и да се кара с тези проклетници. Те ще вървят след него като сенки.

И от двореца вече не го викаха. Сигурно владетелят беше се разсърдил заради бягството му. Нека се сърди. Сега вече Орфей знае, че не е пръв придворен музикант, а един обикновен плен-